

Αθανάσιος Σισμάνης, το παιδί και το δελφίνι

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΕ ΑΒΕΒΑΙΟ ΜΕΛΛΟΝ

- Παιδί, χρυσό παιδί, μ' αρέσει απέναντί σου να χορεύω. Και το ωραίο στιλπνό σου δέρμα πώς λαμπυρίζει μες στον ήλιο του Αιγαίου! Θαρρείς και πλάστηκες, να σε φωτίζει!
- Δελφίνι, δελφινάκι, ευχαριστώ που με κουβάλησες στην πλάτη σου και από τη θάλασσα που με ρουφούσε στο βυθό της μ' έσωσες...
- Αλίμονο! Αλίμονο! Θα 'χεις βεβαίως ακουστά ο Αρίων πώς εσώθη. Χρέος βαρύ μάς παραδόθηκε η ωραία ιστορία. Σ' αυτήν εδώ τη θάλασσα φυλάττω Θερμοπύλας! Στο ωραίο Αιγαίο, που μου τάξανε να το οργάνω, αρματωμένος την ανεμελιά του θέρους. Έλα, συνέχισε και χόρευε μαζί μου, ωραίο παιδί, χρυσό παιδί, και πλησιάζει καλοκαίρι!
- Κουράστηκα, δελφίνι, δύο μέρες πεινασμένος, θαλασσοδαρμένος. Μου λείπει η μάνα! Πού να πήγε ο πατέρας; Και πού ο αδελφός μου; Βόηθα με μόνο να τους βρω, και τότε ο κύκλος του χορού θ' ανοίξει.
- Παιδί, ξανθό παιδί, ποια μάνα, ποιον πατέρα αναφέρεις; Μόνο, στο πέλαγο σε βρήκα, λιγοθυμισμένο. Όνειρο θα 'δες, κι αδελφούς

γυρεύεις... Μα αυτά περάσαν! Περασμένα, ξεχασμένα! Τώρα το κύμα, κοίτα, λαμπυρίζει. Κι ο ήλιος χρυσαφίζει τα μαλλιά σου! Ωραίος ως Έλλην! Μήπως είσαι ο Αρίων;

- Τάρεκ με λένε, και Αλί τον αδελφό μου... Όσο για τα μαλλιά μου, είναι μόλις πιο ξανθά... απ' το σκοτάδι. Να, έλα, ρώτα δίπλα σου το χέλι!
- Για πες μου, χέλι! Είναι το παιδί ξανθό ή λάθος είδα;
- Ξανθό σαν στάχυ, ίδιος ο Αρίων! τους απάντησε το χέλι.
- Τάρεκ με λένε κι είμαι απ' τη Συρία!
- Ωραίο ως Έλλην, σαν το κύμα του Αιγαίου! αντιγύρισε το χέλι.
- Τάρεκ με λένε και Αλί ο αδελφός μου! Σας είπα, είμαι απ' τη Συρία!
- Ο ήλιος καίει! Ζαλισμένο το παιδί, δεν ξέρει τι σου λέει, δελφίνι! είπε και χάθηκε το χέλι –ή μάλλον, φάνηκε πως σφύριξε σαν φίδι, καθώς κατά την άβυσσο βουτούσε.

Κι απόμεινε το δόλιο το δελφίνι μόνο, μπερδεμένο. Πολύ θα του άρεσε να σώσει, λέει, το μακρινό του Αρίωνα εγγόνι, που θα 'τανε ως Έλληνας ωραίος, να μείνει τ' όνομά του δοξασμένο στους αιώνες. Μα εκείνη τη στιγμή, την ώρα που άρχισε να κρύβεται ο ήλιος, βάφοντας όλα γύρω χρώματα μαβιά, ένωσε το δελφίνι να ξυπνά απ' όνειρο κακό: όχι δεν ήτανε χορός! Δεν ήταν το παιδί ξανθό ούτε και χόρευε με χέρια απλωμένα. Γυρτό στη ράχη του, ανάσαινε βαριά. Πώς μύριζε η ανάσα και το άυλο κορμί του!

Σε λίγο, βγήκε το φεγγάρι, μάλλον σκληρό και πελιδνό σαν τη ματαιώση. Και το δελφίνι άρχισε ν' ασθμαίνει με το ανθρώπινο φορτίο φορτωμένο. Όσο να πεις, ένα παιδί που θα μπορούσε να 'ναι ο Αρίων μα που το 'λέγαν Τάρεκ δεν ήταν ό,τι θα ζητούσε απ' τη ζωή του κάποιος που ανήκε εις την ένδοξη γενιά των δελφινιών! Θα 'θελε τώρα να βουτούσε το δελφίνι όσο πιο γρήγορα και πιο βαθιά μπορούσε, μήπως ξυπνήσει από όνειρο κακό, μπας και προβάλει μπρος του το λιμάνι, να μπει σ' αυτό θριαμβευτής με το ξανθό παιδί, τον νέο Αρίωνα, στη ράχη.

Μα ξαφνικά, από τα βάθη της λωρίδας που 'γραφε το φεγγάρι με το φως του στο νερό, άκουσε το δελφίνι μία λύρα. Του 'χε μιλήσει για τη λύρα (και δη, τ' Αρίωνα τη λύρα!) ο γέροντας παππούς του και του 'χε περιγράψει τη φωνή της. Σάστισε το δελφίνι. Ο ήχος της λύρας τού φαινόταν στην αρχή στριγγός, οξύς και ξένος. Σιγά σιγά πήρε και τη συνήθισε κι άνοιξε την καρδιά του, για ν' ακούσει.

Και όσο στο φως του φεγγαριού άπλωνε την καρδιά του, τόσο και άκουγε του Τάρεκ την καρδιά που αχνοχτυπούσε. Κι όσο απλωνόταν μες στο κύμα η καρδιά του δελφινιού, τόσο ο ήχος απ' τη λύρα έπαιρνε και γλύκαινε, κι έμοιαζε με απόμακρη ανθρώπινη λαλιά. Και κάθε κύμα που χτυπούσε στην κοιλιά του δελφινιού, τού φέρνε μια καινούργια συλλαβή,

να την αγγίξει. Κι όσο η καρδιά του δελφινιού και του παιδιού η καρδιά γινόταν ένα, τόσο πιο καθαρά ακουγόταν μια φωνή νεανική, γάργαρα και γλυκιά σαν το νερό ακοίμητης πηγής:

οὐ-τοι συν-έχ-θειν, ἀλ-λά συμ-φιλεῖν ἔ-φυν...

οὐ-τοι συν-έχ-θειν, ἀλ-λά συμ-φιλεῖν ἔ-φυν...

οὐτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν...

δε γεννήθηκα για να μισώ... δε γεννήθηκα για να μισώ... δε γεννήθηκα για να μισώ... ἀλλὰ για ν' αγαπώ μαζί με τους ἄλλους... ἀλλὰ για ν' αγαπώ... για ν' αγαπώ...

Τ' ἄλλο πρωί, σε 'κείνο το ὄμορφο νησί του Αιγαίου ακούστηκε ο εγγονός της κυρα-Ισμήνης να φωνάζει:

- Γιαγιά, πού 'σαι, γιαγιά; Σε έχασα!
- Τρεχάτε γρήγορα, γειτόνοι! Ένα μικρό παιδί στην αμμουδιά! Μα ευτυχώς, ἀκόμα αναπνέει!

Γιάννης Κονδυλόπουλος
16 Απριλίου 2016